

ת"פ 37093/09/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד דרור רודבסקי, הנאשמים

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 37093-09-15 מדינת ישראל נ' רודבסקי
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

דרור רודבסקי - הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **חבלה במזיד ברכב**, עבירה לפי סעיף 413ה' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלונן לכתב האישום דיירים באותו הבניין וביניהם סכסוך שכנים. בתאריך 15.9.15 בשעה 22:55 או בסמוך לכך, ניגש הנאשם לרכב השייך למתלונן ומשפחתו מ.ר. 86-689-68 מסוג מזאדה 3 בשווי כ- 55,900 ₪ (להלן: "הרכב"), השליך בקבוקי זכוכית וניפץ את החלון האחורי של הרכב.

מיד ובסמוך לכך שפך הנאשם ניירות ושאריות "מנגל" למושב האחורי של הרכב והצית בכך את האש ברכב וכתוצאה מכך החל הרכב לבעור תוך שהאש אוחזת במושב הרכב, בגג הרכב ובחלקי פלסטיק שונים ברכב וגרמה להרס הרכב. בהמשך למתואר כובתה האש באמצעות מערכת המתזים האוטומטיים בבניין. במעשיו המתוארים הרס הנאשם את רכב המתלונן במזיד.

תגובת הנאשם לכתב האישום

במענה לכתב האישום שניתן ביום 27.12.16 ביקש ב"כ הנאשם לפסול הודאת הנאשם בחקירתו במשטרה בה הודה שזרק בקבוק על הרכב, זאת בטענה שהודאה זו נמסרה תחת לחץ ואיומים לאחר שראש צוות החקירה איים עליו, כי אישתו ובתו ייעצרו אם לא יודה בחשדות שיוחסו לו.

הנאשם כפר בגרימת הנזק לרכב כמפורט בכתב האישום. בהחלטת כב' השופטת הבכירה מימון שעשוע נקבע, כי משפט הזוטא ישמע במסגרת שמיעת ראיות התביעה בתיק.

טענות הצדדים בשאלת קבילות הודאת הנאשם

ב"כ המאשימה טענה, כי מדובר בתרגילי חקירה לגיטימיים ולכן אין כל פסול בהודאת הנאשם בחקירתו, כי ניפץ את זכוכית רכבו של המתלונן.

הוטח בנאשם, כי האירוע מתועד היא מניפולציה חקירתית לגיטימית. תגובת הנאשם לא הייתה הודאה במעשה אלא בקשה להראות לו את התיעוד הנטען, שכן כלל לא הודה בגרימת השריפה לרכב אלא בזריקת הבקבוק בלבד.

עוד נטען, כי טענת הנאשם בעדותו בבית המשפט, כי החוקר שינה טקטיקה במהלך החקירה, תחילה אמר לו שהוא מצולם, ולאחר שהנאשם לא האמין, אמר לו שכקרוב משפחה הוא ממליץ לו להודות, ומשזה לא צלח איים לעצור את אישתו ובתו, טענה זו כשלעצמה שומטת את הקרקע תחת טענת ההגנה, אשר טוענת כי האיומים היו מחוץ לחדר החקירות.

עוד נטען, כי אם הופעל לחץ על הנאשם טרם כניסתו לחדר החקירות המצולם מצופה היה שיודה עם תחילת חקירתו ולא בהמשך.

הקשר המשפחתי בין החוקר לנאשם נודע לחוקר רק בדיעבד ולא במהלך החקירה.

נאשם שמודה תחת לחץ, היה מודה במיוחס לו כדי לקבל מה שהובטח לו על ידי החוקר, אך לא כך פני הדברים כאן.

הנאשם אישר שהוא נועץ בעו"ד טרם החקירה הוא אישר, כי קרא את עדותו וחתם עליה בחתימת ידו. הדבר החשוב ביותר זה אותות האמת שעולים מהסרטון. הנאשם הביע חרטה אמיתית.

גם הטענה, כי איימו עליו שאשתו ובתו יעצרו, גם היא אינה מתיישבת עם מאגר הראיות. במהלך חקירת הנאשם עוצרים את החקירה לפני לכתה של אישתו כדי לתת לה את חפציו. הנאשם מעביר את חפציו לאישתו. ההודיה בזריקת הבקבוק מגיעה רק לאחר מכן.

ב"כ הנאשם, כאמור ביקש לפסול הודאת הנאשם.

ראש צוות החקירה פנה לנאשם ואיים עליו שאם לא יודה הוא יעצור את אשתו ובתו. ברור הוא שראש צוות החקירה לא יאמר את הדברים במקום שיש מצלמה.

אשתו ובתו של הנאשם המתינו בחוץ בזמן שהנאשם נחקר, לטענת ההגנה "לא נתנו להן ללכת". הנאשם פחד שמא יעצרו אותן ולכן הודה בזריקת בקבוק בירה. לטענת ההגנה "העידו פה **אשתו ובתו גל, שמיד אחרי שהסתיימה**

חקירתן, הן היו מעוכבות, הן היו לא מחוץ לתחנה אלא בחצר התחנה כששאת הנאשם אמרה שלא אמרו לה ללכת משם", וכי "פיזית הן נשארו בתחנה. הן לא נשארו מרצון, לא אמרו להן שהן יכולות ללכת וזה מה שהן העידו כאן הנאשם וגם האישה והבת".

ביקש לתת אמון בגרסת הנאשם, כי מסר את הדברים עקב הלחץ שהופעל עליו שאישתו ובתו ייעצרו ולכן לפסול את הודאתו, כי זרק בקבוק בירה על הרכב.

ראיות המאשימה

במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדותם של המתלוננים אליה ולילך ליון, החוקרים גדי אביוב ומנחם וירניצקי, ארנון גרפיט- ראש המעבדה לחקירת הצתות, חוקרי הזירה משה אסרף, שון אבני ולירז ביטאן, דורון אלשמלי- חוקר כבאות ואסף מרזוק.

כמו כן הוגשו הראיות **ת/1** עד **ת/17**, אשר כללו את תיעוד חקירות הנאשם, אישתו ובתו, חוות דעת מומחה, תצלומים מזירת האירוע, מסמכי מז"פ, דו"חות פעולה ומזכרים.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשם, אישתו ובתו.

כמו-כן הוגשו הראיות **נ/1** עד **נ/5**, שכללו את עדויות המתלונן (נ/1) ואישתו (נ/2) במשטרה, חוות דעת המעבדה הביולוגית במטא"ר (נ/3) לפיה לא התקבלה כמות DNA מספקת לבדיקה ממטוש מפיית זכוכית, חלק פלסטיק ופקק שנמסרו לבדיקה, אסופה של תמונות שצילם הנאשם של המרפסת והחלונות של דירתו ודירת המתלונן (נ/4) ושרטוט החניון שנערך על ידי הנאשם (נ/5).

כאמור, ראשית נכריע בבקשה לפסילת הודאת הנאשם, ת/2.

לחץ ואיומים בחקירה- דיון והכרעה

כאמור, הנאשם הודה בחקירתו, כי זרק בקבוק וניפץ את שמשת רכבו של המתלונן בסמוך לאירוע שריפת הרכב. ב"כ הנאשם טען, כי עסקינן בהודאה שנמסרה תחת איומים לעצור את אישתו ובתו של הנאשם ועל כן יש לפסול הודאה זו.

סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 קובע, כך:

"עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה היתה חפשית ומרצון".

קבילותה של הודיה נבחנת על-פי שני מבחנים: האחד, אם הוכח כי ההודיה ניתנה באופן חופשי ומרצון (סעיף 12(א) לפקודת הראיות); והשני, בחינת אופן השגתה של ההודיה, על מכלול הפרמטרים השונים, ואם קבלתה כרוכה בפגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן (ע"פ 6435/12 אייל דמסה נ' מדינת ישראל, (19.1.17) פסקה 34).

הודאת נאשם תיפסל לפי סעיף 12 רק אם הופעל על הנאשם בעת חקירתו "לחץ חיצוני" פסול, שהיה בו כדי לשלול את יכולתו לבחור באופן חופשי בין מסירת הודאתו לבין הימנעות ממסירתה. מטרתו של המבחן החיצוני היא לחפש אחר סימנים שמחוץ לדברי הנאשם עצמו, שיש בהם כדי ללמד על אמתותם. מבחן זה מטיל על המאשימה חובה לתמוך את הודיית הנאשם בראיות נוספות אשר יובילו למסקנה, כי ההודיה שנמסרה, נכונה היא. ניתן להסתפק בכל ראייה ישירה או נסיבתית שיש בה כדי לאמת את ההודיה על מנת לעמוד בדרישה ל"דבר מה נוסף" (רע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי הראשי (14.12.06) פסקה 17).

כידוע, נטל השכנוע בנושא קבילות הודאת נאשם מוטל על המדינה.

הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי החוקרים לא איימו על הנאשם במעצר אשתו ובתו אם לא יודה או כל איום אחר. אין יסוד לטענות הנאשם, כי איום טרם החקירה או במהלכה, כי אשתו ובתו ייעצרו אם לא יודה במיוחס לו. למעלה מן הצורך ייאמר, כי הנאשם כלל לא הודה במיוחס לו אלא בזריקת הבקבוק וניפוץ הזכוכית אך לא בגרימת השריפה שהובילה לנזק לרכב.

עדויות החוקרים וירניצקי ואביוב היו חד משמעיות והן שללו טענות הנאשם. עדויות אלה נתמכות בתיעוד המצולם ובהגיון של הדברים ולא נסתרו כהוא זה על ידי הנאשם.

החוקר **אביוב**, הסביר שמאחר שהחקירה מתועדת וברור שלא הופעל כל לחץ על הנאשם אזי מועלית טענה שהופעל לחץ טרם הכניסה לחדר החקירות. הטחה בנאשם, כי האירוע מתועד היא מניפולציה חקירתית לגיטימית. תגובת הנאשם לא הייתה הודאה במעשה אלא בקשה להראות לו את התיעוד הנטען. לגבי הקרבה המשפחתית בינו לבין הנאשם טען, כי הדבר נודע לו בדיעבד, וכי מדובר בקשר משפחתי רחוק.

החוקר **וירניצקי** סיפר, שגבה עדות מאשתו ובתו של הנאשם. הן מסרו עדויות פתוחות בסופן שוחררו. הוטח בו שאמרו לנאשם כי הוא מצולם בעת האירוע והשיב שאינו זוכר שאמר דבר כזה אך אם נאמרו הדברים מדובר בתרגיל חקירתי.

הוטח בו כי נכנס לחדר החקירות כדי להפעיל לחץ על הנאשם והשיב:

"ת. אני לא הפעלתי שום לחץ.

ש. אביוב דיבר איתו בצד אולי אתה לא יודע שאמר לו אם לא תודה נעצור את הבת שלך ואשתך?

ת. לא ידוע לי." (עמ' 24 שורות 8-12)

גרסת הנאשם באשר ללחץ ואיומים שננקטו על ידי החוקרים הייתה מתפתלת, מתחמקת ומתפתחת.

בחקירתו הראשית גולל הנאשם את נסיבות הלחץ והאיומים. למחרת האירוע בצהר" היום הגיעו אליו החוקרים אביוב ווירניצקי, "נכנסו, חטפו לי את הטל' מהיד, לא נתנו לי להמשיך לאכול "אתה יודע מה עשית" "אני אראה לך מה עשית" - אביוב אמר "תוציא את החומר, אנו יודעים שאתה מעשן סמים". אמרתי לו אדוני לא מעשן ולא נוגע... " (עמ' 68 שורות 1-3).

בהמשך מיקד את טענותיו:

"ש. אחרי שנתנו לי לדבר איתך, מה היה אח"כ ?

ת. איומים.

ש. מי איים עליך ?

ת. כל מי שהיה בתחנה, אמרו לי אתה מצולם. "באת עם מנגל, עם גחלים, איימת עליהם ברצח, ויותר טוב לך שתודה", גדי אביוב אמר לי "תשמע אנחנו משפחה", "תודה נשחרר אותך הביתה" והפעילו עליי לחץ מאסיבי.

ש. הוא אמר לך עוד משהו?

ת. כן, כשהוא ראה שהוא לא מצליח לשבור אותי, ואמרתי לו "תראה לי שאני מצולם".

"תראה לי שאני מצולם ואז תעשה לי מה שאתה רוצה", הוא ניסה גם בקטע של קרוב משפחה שאני אודה, ואז נקט בטקטיקה אחרת, ואז "אל תודה, יש לי פה את אשתך והילדה ואני עוצר את שתיהן עד שאתה תודה". אמרתי לו "על מה אתה רוצה שאני אודה", אמרתי אם הוא מבטיח לי שהוא ישחרר אותן, הודיתי ששברתי בקבוק של בירה על האוטו. לא ידעתי מה לעשות. גם באים לעצור אותי ואת אשתי והילדה, מנסים להאשים אותי בדברים שאני לא יודע מהם". (עמ' 68 שורה 16 עד עמ' 69 שורה 4).

ובהמשך הוסיף "אמרו לי תודה אתה מצולם" (עמ' 70 שורה 18).

מן האמור לעיל ניתן להבין, כי האיומים הושמעו באוזני הנאשם לאחר הייעוץ המשפטי שקיבל מבא כוחו וטרם החקירה ואף במהלך החקירה תוך שינוי אמצעי הלחץ, כאשר תחילה נאמר לו שהאירוע צולם ולאחר שלא הצליח החוקר לגרום לנאשם להודות השתמש בקשר המשפחתי ביניהם ומי שזה לא צלח רק אז איים שיעצור את אישתו ובתו.

בחקירה הנגדית של הנאשם גרסתו הייתה עוד יותר מבולבלת ולא עקבית:

" ש. בשלב הזה אתה מספר בלי שלוחצים עליך שלקחת בקבוק וזרקת אותו?

ת. זה רק כשאמרו לי שיעצרו את אשתי והילדה במאה אחוז". (עמ' 74 שורות 20-21) יצוין, כבר עתה, כי הדבר עומד בסתירה לתיעוד חקירתו, ת/7 בה הודה בזריקת הבקבוק לאחר שידעה שאישתו שוחררה לאחר חקירתה.

לאחר שהוטח בו שתיעוד חקירתו מלמד שידע שאישתו שוחררה לביתה עם חפציו בטרם הודה במעשים השיב "היא נשארה בתחנה עם החפצים שלי, אני מסרתי לה את הדברים רק כשלקחו אותי למעצר" (עמ' 75 שורה 9).

כשהוטח בו שסיפר על זריקת הבקבוק בשלהי עדותו השיב "אני לא זוכר את הסיטואציה הזאת במדויק, לא ידעתי שאשתי הולכת להשתחרר. חשבתי שעד שלא סיימתי את העדות בחקירה לא משחררים אותה עד שאני יודה. גדי אמר לי ככה. ואני עוצר את אשתך והילדה ואתה תשתחרר בגלל הודעה שנשלחה". כשהוטח בו שנקודת הזמן בה אישתו עוזבת עם חפציו היא ברורה והיא לפני הודייתו בזריקת הבקבוק השיב "אני עוד לפני החקירה בשלב האיומים של גדי והשותף שלו שהבנתי שהולכים לעצור את אשתי והילדה אמרתי לו שתעשו לי מה שאתם רוצים. ככה זה היה. הם מציינים רק את הדברים שלהם. הם מצלמים רק מה שנוח להם ולא צילמו את מה שהיה לפני כן".

גרסה זו אינה הגיונית, מן הטעם שבחקירתו הנגדית סיפר, כי האיום במעצר אישתו ובתו היה אמצעי לחץ אחרון לאחר שהוטח בו שיש תיעוד של האירוע והחוקר אביוב ניסה לגרום לו להודות באמצעות שימוש בקשר המשפחתי ביניהם. שנית, הנאשם הודה כבר בתחילת חקירתו והמשיך וחזר על כך מספר פעמים, כפי שיפורט בהמשך. שלישית, השוטר וירניצקי מצטרף לחדר החקירה לאחר שהנאשם הודה בפני השוטר אביוב בתחילת החקירה בזריקת הבקבוק.

כשנשאל מדוע לא סיפק הודאה מלאה במיוחס לו כדי לרצות את החוקרים והודה רק בזריקת בקבוק השיב:

"ת. למה שאני אגיד משהו שלא עשיתי.

ש. אבל אתה אומר שאמרת משהו שלא עשית.

ת. בלית ברירה. מה אני אלך להגיד ששרפתי אוטו שלא שרפתי?

ש. כלומר שבשביל שישחררו את האישה אמרת חצי אמת?

ת. הוא רצה שאני יודה בהכל. לפי מה שהוא הוכיח את זה.

ש. אמרת אני אקבל תיק של זריקת בקבוק ולא שריפת רכב?

ת. ממש לא. לקחתי את הברירה היחידה שהייתה לי כדי להציל את משפחתי ואולי גם אותי". שוב גרסה תמוהה ולא הגיונית.

כשנשאל מדוע לא חזר בו מהדברים אם הבין שמסר גרסה שאינה נכונה והיא מסבכת אותו השיב:

"ת. אם הדברים האלו נרשמו יכול להיות שאמרתי אני לא זוכר. את טוענת שזרקתי את הבקבוק ויסקי בחלון? הבקבוק הזה שכב בשקית זבל בעגלה. אני זרקתי בקבוק בירה ריק".

....

"ת. כי כבר פתחתי את הפה ואכלתי אותה. שהבנתי את זה הבנתי מה עשיתי ואמרתי שבא לי למות מהטמטום שלי. שקלטתי את הטעות שעשיתי" (עמ' 77 שורה 3).

כשהוטח בנאשם שאין לכך תמיכה בתיעוד החקירה טען:

"ת. יש קטעים שאחד היה יוצא ואחד נכנס, שסגרו את המצלמה.

ש. אתה וידע שבשלב הזה המצלמה עבדה ללא הפסקה?

ת. כן אני יודע שכל הדברים שלרעתי מצולמים ומה שלטובתי לא מצולם. הם שיקרו פה גם על הדוכן.

ש. אני לא מבינה, הלחצים הופעלו בשלב שהם יצאו ונכנסו לחקירה?

ת. מהשלב שהם באו אלי הביתה. הם לא באו בשביל ההצתה הם באו לחפש סמים.

ש. באיזה שלבים היו האיומים? אתה מטיח האשמות קשות, אתה אומר שחיברו את המצלמה רק בחלקים מסוימים?

ת. אם את אומרת שאין לך את כל הדברים סימן שלא צילמו את כל החלקים.

ש. אני רוצה הסבר מדויק באיזה שלב, איימו עליך?

ת. בחקירה עצמה לא איימו. כל התהליך שלפני החקירה עברתי מסכת קשה ביותר" (עמ' 77).

שוב גרסה מזגזגת בניגוד לגרסה שנמסרה בחקירה הראשית.

אין חולק, כי הודאת הנאשם נמסרה במהלך חקירתו המתועדת ולא עובר לחקירה זו. כאמור, טענותיו של הנאשם אינן מתיישבות עם תיעוד חקירתו, ת/7.

תיעוד חקירת הנאשם, ת/7

חקירה בחשד להצתת רכבו של המתלונן, לאחר שנועץ בעו"ד. הנאשם הוזהר ועודכן שבתו נחקרה ואשתו נמצאת בחקירה וכי בת נוספת בדרך לחקירה.

בעוד החוקר ממלא פרטי הנאשם, שואל האחרון "בטוח לוקחים אותי למעצר היום אחי?" והחוקר עונה "תשמע זה תיק לא פשוט" והנאשם ממשיך "אבל לא עשיתי את זה, אני כולה עשיתי נזק באוטו, אני לא הצתתי אחי, אני אומר לך את האמת בעיניים שלי, מעצבים..." (בדקה 0:07:15)

נשאל איזה חלון ניפץ ואישר שזה את החלון האחורי.

הוטח בו שנמצאו שאריות אוכל מהמנגל ברכב והוא משיב שאין מצב שאינו זוכר דבר. "אני באתי מעצבים

ופוצצתי את החלון... עם בקבוק של בירה". "סתם דביליות של שנייה, טמטום..".

נשאל כמה שתה "לא יודע כמה דחפו לי, ישבתי על המנגל והם תידלקו אותי" (דקה 0:11:57).

לדבריו, הוא זרק את הבקבוק ברגע של עצבים. לא הדליק את האש. החוקר הטיח בו שהוא רוקן את המנגל לתוך הרכב וייתכן שהו היה שיכור ואינו זוכר. והנאשם שואל מהלכלוך היה נשרף הרכב? זרק רק הבקבוק אם מישהו אחר לקח את המנגל ועשה מה שעשה לנאשם אין קשר לזה.

בדקה 0:31:08 הנאשם שואל על אמו של החוקר לגבי קרבה משפחתית.

התיק של הנאשם היה מונח על השולחן מסתכל בו לראות שהכסף והצ'קים שם. החוקר אומר שיעביר את זה לאישתו אח"כ. (41:28). הוא שואל שוב אם זה וודאי שהוא הולך למעצר והוא אמר לו שהוא מעריך שכן אבל ידעו אח"כ (דקה 0:41:43).

בדקה 0:46:27 אביוב צועק "מני, מני, רגע, רגע, אפה האישה? שלא תלך... אני רוצה לתת לה דברים, כסף וזה עד שנדע מה קורה" ואז חוזר לחדר ושואל את הנאשם "אתה רוצה שניתן לה את זה קומפלט?" הנאשם מוציא דברים מהכיסים וממין מה לתת לאישה. מני נכנס לחדר. והנאשם נותן למני תיק לתת לאישה. החוקר אומר לנאשם שהטלפון הנייד נשאר בחקירה.

בדקה 0:50:09 הנאשם שואל אם אישתו הלכה הביתה והחוקר משיב שהיא למטה אבל תיכף תלך הביתה.

בדקה 0:50:30 החוקר וירניצקי נכנס לחדר החקירות והנאשם המשיך לספר, כי "כבר לא זוכר איך זה היה, סתם בקריזה לקחתי בקבוק הלכתי ופוצצתי לו (מדגים עם היד) את החלון מאחורה וזהו" (דקה 0:56:20).

לא זוכר מה קרה לבקבוק "אולי הוא עף לתוך האוטו, לא זוכר" (דקה 0:56:35).

הנאשם מסר שאינו יודע איך הגיעו שיירי המזון לרכב של המתלונן. מודה שאינו זוכר אבל אין לו הסבר איך הגיע. החוקר מני מתערב ואומר ששיירי המזון מ"על האש" נמצאו בתוך הרכב ורק הוא יכול היה לעשות זאת. "אני מבין אבל אני לא זוכר" (דקה 1:13:10).

זוכר רק שזרק הבקבוק ולא זוכר שעשה פעולות נוספות. הוטח בו שרוקן את תכולת המנגל לתוך הרכב לפני שהכניסו למחסן והשיב שאינו זוכר. והוסיף "כולי בעצבים הייתי על האישה והילדה, ועכשיו אני בעצבים על עצמי, בא לי להתאבד מהדפקטיות שלי..." (דקה 1:14:20).

ראה את ההודעה של גל רק יום למחרת ומודה שאמר שחבל שלא הוא ואישתו נשרפו אבל יש הבדל בין להגיד לבין לעשות. זריקת הבקבוק הייתה ברגע של חולשה.

החוקר וירניצקי שאל מדוע כעס פתאום על המתלונן והנאשם השיב "לא יודע מה הסתובב לי בקופסא, לא יודע איך להסביר לך", השוטר משיב לו "אבל חצי שנה לא ראית אותו" והוא עונה "רק אני יודע שהוא חי אני..."

בעצבים (דקה 1:18:44).

נשאל אם הוא מתחרט על מה שעשה והשיב "מאוד, זה היה ברגע של חולשה ושכרות" (דקה 1:20:40).

נשאל אם הוא רוצה להוסיף משהו. ומני מוסיף שיש הוכחות שקושרות אותו להכל וישקול אם הוא רוצה לספר את כל האמת או לא. "אני פוצצתי את החלון של האוטו וזהו" (דקה 1:21:40).

אביוב שואל אם יש לו מילות סיכום והוא אומר "מצטער על מה שקרה".

יצוין, כי החקירה הייתה נינוחה והיו במהלכה שיחות חולין מעת לעת בין החוקר אביוב לנאשם.

ת/7, תיעוד חקירת בתו של הנאשם, גל רודבסקי

החוקר הודיע לה שמדובר בגביית עדות והיא משיבה "בסדר". היא יושבת בנינוחות ומצחקת מעת לעת במהלך מסירת עדותה.

כשירדה למטה נאמר לה על ידי השכנים שזה הרכב של אישתו של השוטר.

סיפרה על הסכסוך עם המתלונן ותלונותיהם ההדדיות. היא פנתה לאישתו של המתלונן בתלונות ולא אל המתלונן.

בדקה 0:51 שואלת "עוד משהו?" וחוקר משיב "עוד כמה..". והיא משיבה בשאלה "ואז אני הולכת הביתה?" והחוקר משיב "יש סיבה שלא?" והיא "אני לא יודעת". החוקר הוסיף שהיא לא חשודה בשום דבר אבל חובה עליה להגיד את האמת ויש סנקציות בחוק למי שאינו אומר את האמת והיא משיבה אתם חושדים באבא שלי.

לשאלה אם אביה היה שיכור השיבה "א... לא יודעת אם היה שיכור, הוא שתה". ובהמשך פנתה לחוקר אביוב שישיב מאחור ועסק בעבודתו ולא היה קשור בחקירתה ושאלה אם הם תפסו את אביה והוא השיב לה שעשו כמה תרגילים והצליחו לאתר אותו.

בעדותה בבית המשפט מסרה העדה, כי היא ואמה עוכבו עד הערב בתחנת המשטרה. איני מקבלת גרסת העדה בפניי משזו עומדת בסתירה לתיעוד חקירתה ודבריה נועדו לחזק את טענת הנאשם שעצרו אותן בפועל אך זו משוללת כל יסוד. הדברים נסתרו גם מדבריה שלה בעדות בפניי (עמ' 82 שורה 25 ועד עמ' 83 שורה 12 וכן עמ' 85 שורות 11-13).

בחקירה הנגדית לא הצליחה להסביר את הפער בשעות ולכך שהחקירה מתועדת ואין כל זכר לדברים ולכך שכלל לא נחקרה תחת אזהרה.

ת/7, תיעוד חקירה רעיית הנאשם, רונית רודבסקי

הובהר לה בתחילה כי רוצים לגבות עדותה בקשר ליחסיהם עם השכן ולא נחקרה באזהרה.

היא שאלה מה עם הנאשם והחוקר מסר לה שהוא כרגע בחקירה והשיב לשאלה אם היא תקבל עדכון בהמשך לגבי הנאשם. החוקר מלווה אותה ויוצא איתה החוצה.

בדקה 45:57 נשמע מישהו צועק "רגע, רגע, אפה האישה? שלא תלך... אני רוצה לתת לה דברים, כסף וזה, עד שנדע מה קורה".

בעדותה בפני טענה העדה, כי מנעו ממנה ללכת אך לא ידעה לומר באילו נסיבות וכיצד (עמ' 99 שורה 30 עד עמ' 100 שורה 19).

לסיכום סוגית הלחץ והאימים

נוכח התיעוד המצולם של מהלך החקירה של הנאשם, אישתו ובתו איני מקבלת טענותיו הנאשם, כי החוקרים נקטו בטקטיקות משתנות להפעיל עליו לחץ להודות. מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה, כי האמירה שהאירוע מצולם היא פעולת חקירה לגיטימית, וכי לא הוצג מצג שווא בפניו. למעלה מן הצורך יאמר, כי ממילא הנאשם ביקש לראות את התיעוד ולא בשל כך הודה במעשה. על סמך תיעוד החקירה אני דוחה גרסת הנאשם לפיה השתמש החוקר אביוב בקרבה המשפחתית ביניהם כדי ללחוץ עליו להודות. בנקודה זו ייאמר, כי בניגוד לעדות אביוב בבית המשפט השניים כן שוחחו במהלך החקירה על הקרבה המשפחתית ביניהם אך לא נאמר בה דבר בקשר להמלצה או לחץ להודות.

בתיעוד החקירה הנאשם מודה בזריקת הבקבוק במספר הזדמנויות, הראשונה בראשית החקירה מיד לאחר אזהרתו והבאות לאחר שנודע לו שאישתו סיימה את חקירתה וחפציו נמסרו לה. אם הודה הנאשם בפעם הראשונה בשל איום במעצרן של אישתו ובתו, הרי היה מצופה ממנו לתקן את דבריו לאחר שנודע לו שאישתו בדרכה הביתה עם חפציו. במקום זאת, ישנה גרסה של הנאשם בה הוא מביע חרטה, כעס וביקורת עצמית על התנהגותו.

כשהוטח בו, כי התנצלותו נשמעה כנה השיב שכלל אינו זוכר את הדברים.

טרם חקירה זו הוא נועץ בעו"ד אשר יכול היה להעמידו על זכויותיו, כי סירובו להודות אינו עילה למעצרן של אישתו ובתו.

משכך אני קובעת, כי הודאת הנאשם בת/2, ניתנה באופן חופשי ומרצון, ועל כן קבילה היא ועתה נותר לבחון את משקלה הראייתי.

בענייננו, ניתן להצביע על מספר ראיות, המהוות תוספת ראייתית, שהן ראיות עצמאיות ומסבכות אשר עולות כדי סיוע וחיזוק ובוודאי מהוות "דבר מה", והן מבססות את אמיתות הודאתו של הנאשם.

הנאשם אישר, כי בקבוק הוויסקי שנתפס, ת/15, שייך לו. אישר, כי שיירי המזון והמוצגים מהרכב ואלה שנתפסו בין

הרכב שניזוק לעגלה הנגררת שלו הם שיירי מזון מהמפגש החברתי ממנו שבו הנאשם ומשפחתו בסמוך לאירוע. תכתובת ההודעות בין הנאשם לבתו בא נודע לו על שריפת רכבו של המתלונן וזה השיב "איזה יופי חבל שהוא לא נשרף", כאשר ברקע למעשיו אין מחלוקת אודות קיומו של סכסוך שכנים בין הנאשם למתלונן.

נראה כי הודיתו של הנאשם ניתנה במהלך החקירה לאחר שגמל בליבו לקחת אחריות על מעורבותו באירוע וכל זאת תוך הבעת חרטה על מעשיו. הנאשם הכחיש שהצית את השריפה ברכב אך הודה מספר פעמים שזרק את הבקבוק וניפץ את זכוכית הרכב ובכך קשר את עצמו לאירוע.

בתיעוד המצולם של חקירתו לא מצאתי כל פגם בחקירה, לא הופעלו לחצים, לא ננקטו איומים, ועסקינן בחקירה שגרתית ואף נינוחה בה שוחחו החוקר והנאשם על ענייני חולין.

שוכנעתי מתיעוד חקירת הנאשם, כי הוא הודה בשל חרטה כנה על מעשיו ולא בשל לחצים שהופעלו עליו. הנאשם חתם בתום הודאתו על שמסר אותה מרצונו הטוב והחופשי.

לו הופעל לחץ על הנאשם כבר עם עיכובו בביתו או בכל שלב טרם כניסתו לחדר החקירות אזי מצופה היה שיקבל הסברי בא כוחו טרם תחילת החקירה, כי מדובר בלחץ פסול ולא ניתן למימוש. אף אם אקבל שנאמרו לנאשם הדברים, ואיני מקבלת שהושמע לו איום שכזה, הרי העובדה שחזר מספר פעמים והודה בזריקת הבקבוק לאחר שידע שאישתו שוחררה לביתה עם חפציו, מלמדים שהדבר לא נעשה עקב לחצים פסולים אלא מסירת גרסתו האמיתית לאירוע. כאמור, הנאשם לא הודה במיוחס לו אלא בזריקת בקבוק זכוכית ריק.

תמצית טענות ב"כ הנאשם בתיק

ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת אשמת הנאשם מעבר לספק סביר או לחלופין עלה בידו לעורר ספק באשמתו ממספר טעמים:

- א. הנאשם לא צולם זורק בקבוק ולא ברורה זהותו של מי שגרם הנזק לרכב.
- ב. אין לתת משקל לעדויות המומחים משאלה הסתמכו על עדויות מפי השמועה "אף אחד לא ראה את ההצתה בפועל, הנזק שנגרם לרכב, נגרם ב 15.9. לפני חצות. הגיעו לנאשם ולקחו אותו מביתו רק למחרת בסביבות השעה 13:00".
- ג. אין להרשיע במשפט פלילי על פי ראיות נסיבתיות.
- ד. בהעדרן של טביעות אצבע ו-DNA ניתן להרשיע בתיק.
- ה. נוכח ריבוי מקרי פריצה וגניבה עליהם סיפרו הנאשם, אישתו ובתו לא ניתן לשלול את האפשרות, כי מישהו אחר ביצע את העבירה. המתלונן מסוכסך עם שכנים אחרים בבניין וייתכן, כי אחר לקח את המוצגים

שנתפסו מהעגלה הנגררת של הנאשם וגרם הנזק לרכבו של המתלונן.

דין והכרעה

לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפניי, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את העבירה המיוחסת לנאשם מעל לכל ספק סביר ואלה נימוקי.

מצאתי את עדויות המתלוננים עקביות, אמינות, ולא מפריזות ודחיתי את גרסת הנאשם, כי רק זרק את הבקבוק וניפץ שמשת הרכב אך לא גרם לנזק הנטען, ולא קיבלתי הסבריו להימצאות המנגל ושיירי המזון מהעגלה הנגררת שלו ברכב המתלונן ובין הרכב לעגלה הנגררת.

א. חוות דעת המומחים כי הנזק לרכב נגרם במכוון

אסף מרזוק, הגיע ראשון לזירת האירוע. צוותי הכיבוי כבר היו במקום. הרכב היה סגור למעט שמשת החלון האחורית שבורה, מערכת המתזים פעלה. תישאל את המתלונן וזה מסר שאינו מסוכסך עם איש אך חושד בשכנו שאיתו יש לו סכסוך. לא ראה שרכבים אחרים ניזוקו.

העד הסביר, כי רשם הדו"ח בזירת האירוע באמצעות ה"טבלט" אך מאחר שהדו"ח מולא בחניון תת קרקעי בו לא הייתה תקשורת הדו"ח לא שוגר למערכת, ולכן רשם את הדברים מאוחר יותר באותה המשמרת בתחנת המשטרה כשנאמר לו שהדו"ח לא נקלט במערכת.

המומחים **ארנון גרפיט ודורון אלשמלי** העידו, כי במקרה זה לא היה כל ספק, כי השריפה נגרמה מהצתה מכוונת וכי לא מדובר בשריפה ספונטנית.

דורון אלשמלי, חוקר כבאות. ביום 15.9 בשעה 22:55 התקבל הדיווח על האירוע והוא הגיע לזירת למחרת. לדבריו, "הזירה היא מאוד פשוטה במקרה זה, הממצאים והעובדות שהתגלו בזירה הינם ברורים וחדים" (עמ' 64 שורות 19-20).

העיד, כי עסקין בזירת אירוע פשוטה. קבע שמדובר בהיזק מכוון משתי סיבות "**האחד, שיירי זגוגית נקיים משני הכיוונים בחלון האחורי של הרכב, זה מעיד שבעצם בוצע ניפוץ טרם תחילת השריפה. הדבר השני שראיתי כשהגעתי היה קציצות וכנפיים ושיירי ניירות שהיו על תא המטען, וזה היה אחרי שבוצע על ידי מז"פ וזה הונח על תא המטען. אלה שני דברים שלא מתחברים לנו על שריפה טבעית שיכולה להיות ברכב"** (עמ' 64 שורות 22-28).

משכך הסיק, כי מדובר בשריפה מכוונת ולא תאונה אשר מתפשטת אחרת. לו דובר בתאונה ולא במעשה מכוון אזי זמן השריפה עד להפעלת המתזים היה ארוך יותר דבר שהיה גורם נזק גדול יותר לרכב אך מאחר שהחלון נופץ טרם השריפה הנזק לרכב לא היה גדול. חלל המנוע כלל לא נפגע.

ת/16, הנה חוות דעת של אלשמלי ממנה עולה, כי חלל תא המנוע ותא המטען לא נפגעו בתהליך השריפה. מוקד השריפה היה בחלל תא הנוסעים במושבים האחוריים, המושבים הקדמיים לא ניזוקו.

עוד נקבע, כי **"8. בשימשה האחורית בחלקה הימני נראים שיירי זגוגיות הנקיים משני הכיוונים מה שמעיד על שבירתם בטרם פרצה השריפה בחלל תא הנוסעים.**

9. בתוך הרכב בחלקו האחורי בחלל תא הנוסעים, נמצאו שיירי ניירות שרופים בחלקם, ובשר על האש (קציצות וכנפיים). **10. השריפה הנה מקומית ללא התפשטות לעבר שאר חלקי הרכב מכיוון שמעל הרכב, היה ממוקם "מתז" שפרק בשלב ההתפתחות הראשוני של השריפה".** בנסיבות אלה המסקנה שלו הייתה כי **"החלון האחורי נופץ לפני שהתחילה השריפה משתי סיבות:**

א. בשמשה האחורית בחלקה הימני נראים שיירי זגוגיות הנקיים משני הכיוונים מה שמעיד על שבירתם בטרם פרצה השריפה בחלל תא הנוסעים.

ב. מכיוון שמוקד השריפה הינו בחלקו האחורי של הרכב, אם החלון, לא היה שבור, היה לוקח ל"מתז" לפרוק אחרי יותר זמן (זמן פריקה של "המתז" 67 מעלות), מכיוון שהחלון היה שבור תוצרי הבעירה עלו כלפי מעלה והפעילו את ה"מתז" בשלב מוקדם.

לאור ממצאיו קבע המומחה כי מדובר בהצתה בזדון של הרכב.

ארנון גרפיט, ראש המעבדה לחקירת הצתות, הגיע לזירת האירוע וקיבל אינפורמציה מאחרים אך בדק את זירת האירוע ותיעד אותה.

נתבקש לחוות דעתו האם מדובר בתקלה או דליקה שנגרמה על ידי גורם אנושי ולכן הדברים נרשמו כדו"ח ולא חוות דעת על פי פקודת הראיות. "במקרה הזה לא היה צורך במומחיות רבה להגיע להגיע לסיבת השריפה... הייתה הסכמה בזירה שאין כשל חשמלי והסיבה לשריפה היא אש שהתחילה על המגש האחורי של הרכב שנשרף, רואים זאת בתצלומים 7,8 בדו"ח שלי, מצוין שם שזה מוקדם השריפה" (עמ' 54 שורות 14-18).

הדו"ח לא נחתם על ידי העד, אך הוא נחתם דיגיטלית במערכת ולא ניתן לערוך בו שינויים מרגע חתימתו ביום עריכת הדו"ח.

בתצלום 7 ניתן לראות, כי המגש האחורי של הרכב שרוף מנזקי חום וכן הפלסטיק המותך בתצלום 5.

ת/14, הנו דו"ח בדיקת זירת עבירה שנערך על ידי **גרפיט** וממנה עלה, כי שמשה אחורית של הרכב נופצה. נמצאו "סימני שריפה ומוקד באזור מגש רמקולים אחוריים מאחורי המושב אחורי" וכן "נזקי חום וסימני חמצון בגג המכונית בסמוך לשמשה אחורית". נערכה בדיקה באמצעות מד פחממנים לאיתור שיירי חומר דליק באזור המוקד ולא נמצאה

תגובה.

נתפסו שיירי מזון ומוצגים נוספים. בחניון נמצאה עגלה נגררת ובתוכה שיירי מזון הדומים לאלה שנמצאו במכונית השרופה וכן נמצאו שיירי מזון ומוצגים נוספים על רצפת החניון באזור שבין הרכב השרוף לנגרר ואלה נתפסו על ידי החוקרת ביטאן.

ת/11, הינו לוח תצלומים של הרכב וזירת האירוע שצולמו על ידי העדה ביטאן (אליהם התייחס גרפיט). בתצלום מספר 4 ניתן לראות "כיסוי צד פנימי של תקרת הרכב שנפל וללא סימני שריפה משמעותיים" וכן בתצלום מספר 5.

תצלומים 13 עד 16 הם שיירים המזון ובדלי סיגריות המובילים מהרכב אל העגלה הנגררת.

ת/12, הנו דו"ח בדיקת מז"פ שנערך על ידי רס"ב **שון אבני** לפיו, "פנים הרכב שרוף ועיקר הנזק נמצא באזור המושב האחורי. חלקו האחורי של גג הרכב שרוף. שמשות הרכב שלמות ומפויחות בצידן הפנימי, לבד מהשמשה האחורית שנמצאה מנופצת. בבדיקת הרכב לא מצאתי סימני פריצה, לבד מהשמשה המנופצת. על המגש האחורי נמצאו שיירי אוכל שרופים ועל המושב האחורי מונח בקבוק וויסקי ריק ללא סוגר. על רחבת החניה, מול הרכב, מונחים שברי בקבוק בירה טובורג וסמוך לצידו השמאלי של הרכב מונח חלק של אריזת מתנה".

לאור כל המפורט לעיל, הוכח כי הנזק לרכב נגרם במכוון והאמור על ידי העדים לא נסתר על ידי ההגנה.

ב. הסכסוך בין המתלונן לנאשם ומשפחתו

אין מחלוקת בין המתלונן ואישתו לנאשם ובני משפחתו אודות קיומו של סכסוך, בו לכל צד טענות כלפי הצד השני.

אליה לוי (המתלונן) סיפר גם על חלקו בפגם ביחסי השכנות עם הנאשם ועל הטענות ההדדיות.

החשודים עליהם הצביע המתלונן היו הנאשם, נערים שמעשנים ומלכלכים בבניין ומנהל הכדורסל במועדון בו משחק בנו. הוא דיווח על כל דבר חריג כי זה חשוב לחוקרים.

הכחיש שהוא מסוכסך עם שכנים אחרים (כמו פיני קריטי ושכן בשם עופר, עמ' 30).

קיבל שיחת טלפון לפיה רכבו עולה באש, ירד לחניון וראה את החלון האחורי מנופץ והמתזים בפעילות. ראה בקבוק בירה בקדמת הרכב.

אישר, כי מדובר בחניון גדול המשרת 4 בניינים, כאשר מכל בנין יש פתח לכניסה ויציאה.

דברים אלה מסר גם בחקירתו במשטרה, נ/2, בה הוסיף, כי כשהגיע לרכב המתזים התיזו מים על הרכב.

לילך לוי, אישתו של המתלונן, הכחישה סכסוך עם שכנים אחרים. אישרה, כי בתחילת עדותה לשוטרים מסרה שאין להם סכסוך עם איש ורק בהמשך מסרה את שמו של הנאשם כחשוד פוטנציאלי. כך עלה גם מעדותה במשטרה, נ/1.

הנאשם, אישתו וביתו סיפרו על הצעקות של המתלונן כשהם מעשנים במרפסת או על רעש במרפסת או שפיכת מים על ידו כשהוא משקה את העציצים.

הנאשם וגם אישתו הודו שאינם אוהבים את המתלונן ובחקירתו המתועדות, ת/7 סיפר הנאשם שהוא שונא את המתלונן.

גם **בת/1**, תכתובת הודעות בטלפון הנייד בין הנאשם לבתו גל בה האחרונה שהודיעה לו בשעה 23:41, כי "האוטו של השכנים נשרף" והוסיפה "של השוטר" והנאשם מצידו השיב לה למחרת "איזה יופי חבל שהוא לא נישרף".

במערכת היחסים העכורה שתוארה בפרק זה ובפרק קודם יש לבסס את המניע למעשיו של הנאשם.

ג. הודאת הנאשם הקושרת אותו לאירוע

מת/2, חקירת הנאשם מיום 16.9.15 בשעה 15:59 ממנה עולה, כי בערב האירוע בילו עם חברים ומשפחה, במהלכה "שתיתי הרבה גם על בטן ריקה" (שורה 23). לדבריו, היה שתוי ולכן אינו זוכר את טיב הויכוח שהתעורר ברכב בין אישתו לבתו במהלך הנסיעה חזרה לביתם (שורות 30-32).

הוא לקח למפגש בקבוקי בירה ובקבוק וויסקי מסוג "בומר". אישר, כי הבקבוק שנתפס על ידי המשטרה הוא הבקבוק המדובר (שורות 28-29).

עם הגיעם הביתה הוא פרק את העגלה מהג'יפ וקשר אותה לעמוד. לאחר מכן "לא זוכר באיזה שלב, לקחתי בקבוק בירה או מהאוטו או מהמחסן והלכתי לרכב של השוטר השכן שלי, שזה מזאדה 3 בצבע ירוק או כחול בהיר כזה. ידעתי שזה שלו וניפצתי את החלון שלו מתוך עצבים עם הבקבוק. לא זוכר מה קרה לבקבוק אם זה נכנס לתוך האוטו או התנפץ בחוץ. עזוב יצאתי מטומטם, איזה טעות עשיתי" (שורות 34-39).

כשנשאל מה עשה לאחר ניפוץ זכוכית הרכב השיב "הייתי גמור לא ראיתי. היה בום. משם הלכתי הביתה" (שורות 50-51).

הוטח בו שבקבוק הוויסקי נמצא בתוך הרכב והשיב שלא עשה כן ואינו יודע איך הגיע לשם. כך לא ידע להסביר את שאריות המזון, הפחם והשרימפס ברכב המתלונן (שורות 55-57). לא שלל את האפשרות כי אינו זוכר מאחר שהיה שתוי "יכול להיות, אבל אני לא מאמין" וכי אינו זוכר האם שפך השאריות לרכב (שורות 58-61). אין לו הסבר איך הגיעו אוכל, פחם ושרימפס לרכב והוסיף "בא לי להתאבד עם הדפקתיות שלי, תראה מה זה שניה" (שורה 64).

בתו שלחה לו הודעה בערב האירוע והוא ענה לה למחרת כשהיה בעבודה "וכתבתי לה שחבל שהוא ואשתו לא נשרפו גם" (שורה 70).

הסיבה לניפוץ הרכב "כי אני שונא אותו. רק אותו אני שונא מכל השכנים" (שורה 72) הביע חרטה על המעשה "כן מאוד. זה היה ברגע של חולשה ושכרות. מצטער ומתנצל על מה שקרה" (שורות 73-74).

בעדותו בבית המשפט הוסיף הנאשם, כי היו במפגש עם חברים "אני מודה ששתייתי הרבה ולא אכלתי הרבה" (עמ' 66 שורה 32), ובהמשך "זו בדיוק הבעיה, אני הייתי עסוק בבשר והחברים שלי דאגו להשקות אותי, אז אני לא יודע לומר כמה שתייתי. אני רגיל לשתות טפו טפו" (עמ' 72 שורות 19-20). בסיום המפגש הם אספו את הזבל ושמו בעגלה הנגררת שלו. הוא החנה את העגלה בחניון הוציא את המנגל ושם אותו במחסן. אישר, כי אישתו ובתו עלו הביתה והוא נותר מאחור לסדר את הדברים. אין הסבר מדוע לא סיפר במשטרה מהיכן הוציא את המנגל.

ד. ראיות נסיבתיות

בתיעוד מצלמת האבטחה של הבניין, **ת/7**, הצילום הוא של לובי הבניין ולא החניון. בדקה 22:21:37 נצפה הנאשם כשהוא עובר בלובי ובידו קופסאות. בדקה 22:41:53 נכנס הנאשם ביחד עם אישה ללובי הבניין מהכניסה הראשית. בדקה 23:11:01 מגיח ללובי איש כיבוי אש. בדקה 23:11:40 נכנס ללובי איש כיבוי אש ויוצא מהכניסה הראשית בלובי.

ת/8, הנו דו"ח תפיסת מוצגים שנתפסו בזירת האירוע, הכוללים שיירי מזון הקושרים בין הרכב של המתלונן לעגלה הנגררת של הנאשם.

לירז ביטאן, חוקרת זירה, הגיעה לזירה עם ארנון גרפיט ראש המעבדה לחקירת הצתות.

על ממצאיה בזירת האירוע תיארה כך "בחלקו האחורי של הרכב מצאתי שיפודים של על האש, מקלות עץ, שעליהם היו חלקי שרימפס. ורכב עצמו היו סכו"ם פלסטיק. חוט שקוף כמו חוט דיג" עוד תיארה, כי "מצאתי מעין שביל ממצאים, שהיה מורכב משיפודי עץ ושרימפס מה שמצאתי ברכב, שבר זכוכית, כוסות פלסטיק וכל אלה הובילו לעגלה הנגררת שחנתה בסמוך לכניסה לחניון. בתוך העגלה עצמה נמצאו בקבוקי בירה, כוסות חד פעמיים ועוד שיפודים עם חלקי שרימפס" (עמ' 41 שורות 22-28). הרכב עמד במרחק 20, 30 מטר מהעגלה הנגררת. לא שללה את טענת ב"כ הנאשם, כי הנאשם מדד מרחק של 42 מטר, אך אינה יכולה לאשר את השרטוט שערך הנאשם (נ/5). אישרה, כי לא ניתן לראות מהתמונות שצילמה את המרחק בין הרכב לעגלה הנגררת. אישרה, כי לא בדקה את המרחק.

מדו"ח בדיקת מז"פ של העדה **ביטאן**, **ת/9**, עולה, כי "חלקו האחורי והפנימי של הרכב היה שרוף והשמש האחורית מנופצת. בחלקו האחורי של הרכב, היכן שהשמשה נופצה, מצאתי שאריות מזון ואשפה כגון שיפודי בשר, שרימפסים, מפיות, חלקי שקית בצבע לבן וזהב, פקק שעם, פקק של בירה גולדסטאר וסכום חד פעמי" כן צוין כי בלילה נבדק הרכב על ידי חוקר זירה שון אבני אשר תפס בקבוק זכוכית שהונח בתוך הרכב במושב האחורי, שברי בקבוק בירה שהיו על הקרקע לפני הרכב השרוף. במהלך הסריקה הבחינה "במספר פריטים שהובילו מאזור הרכב, דרך מחסן מספר 211, לכיוון עגלה נגררת שהייתה קשורה לעמוד בסמוך לשער הכניסה לחניון". הדו"ח כולל פירוט של המוצגים שנתפסו במקום.

ת/15, צילום של בקבוק הוויסקי שנתפס ברכב, אשר הנאשם אישר שזהו הבקבוק שלו.

בראיות נסיבתיות אלה כמו גם ההודעה הכתובה ששלח הנאשם לבתו גל יש לקשור את הנאשם למעשה המיוחס לו.

ה. טביעות אצבע ו-DNA

מעדותו של משה אסרף ומנ/3 אין מחלוקת, כי לא נמצאו טביעות אצבע על המוצגים ולא התקבלה כמות DNA מספקת לבדיקה מהמוצגים שנדגמו.

ב"כ הנאשם טען, כי יש באלה להחליש את ראיות המאשימה ולהוכיח שאין ידו של הנאשם במעשה.

ההלכה הפסוקה קובעת ש"אין משמעות ראייתית מזכה להיעדרן של טביעות אצבע או דנ"א, שכן כוחן של ראיות מדעיות מסוג זה הוא בהימצאותן ולא בהיעדרן", וכי אין בהיעדרן כדי ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם (ע"פ 8798/12 מרדכי נבון נ' מדינת ישראל, וכן ע"פ 6679/04 אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל).

משכך הצדק עם ב"כ המאשימה, כי יש לבחון האם הוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר בהתבסס על הראיות שהוכחו ולא ליתן משקל להיעדרן של טביעות אצבע ו-DNA.

ו. מחדלי חקירה- אי חקירת חשודים אחרים

ב"כ הנאשם טען, כי שגו גורמי החקירה משנמנעו מלחקור את "החשודים הפוטנציאליים" עליהם הצביע המתלונן כמי שיש לו סכסוך עמם. עוד נטען, כי לנאשם סכסוך עם שכנים נוספים מעבר לנערים אותם ציין, וכי אחר ביצע את המעשה.

הלכה היא, כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו. כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15):

"אין במחדל חקירה כדי להביא בהכרח לזיכויו הנאשם. כפי שנפסק, במקרים בהם נתגלו מחדלי חקירה, ביהמ"ש צריך לשאול עצמו האם המחדלים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנת הנאשם. ע"פ אמת מידה זו, על ביהמ"ש להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקות המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין." (סעיף 9 לפסה"ד).

טענות הנאשם היו בעלמא, לא הובאו עדויות לגבי שכנים אחרים שיש להם סכסוך עם המתלונן ואשר ירצו ברעת המתלונן ויגרמו לרכב הנזק האמור.

המתלונן מסר, כי הוא מסוכסך עם הנאשם וכי הוא מעיר לנערים אשר מעשנים בבניין, וכי היה אירוע במהלכו היה לו יכוח עם מנהל קבוצת הכדורסל של בנו, אך זה התנצל ובכך הסתיים האירוע.

החוקרים בתיק הבהירו, כי נוכח הראיות הקושרות את הנאשם לאירוע והודאתו, כי זרק בקבוק וניפץ שמשית רכבו של המתלונן, הרי שלא היה טעם לפעול באפיקי חקירה אחרים לחיפוש חשודים נוספים.

נוכח העובדה שהנאשם קשר את עצמו לאירוע בזריקת הבקבוק לרכב, וברור מעדות המומחים בתיק שקודם נופצה הזכוכית ולאחר מכן נגרמה השריפה ולא נטען על ידי הנאשם, כי בעת שזרק את הבקבוק על הרכב או בסמוך לכך ראה אחר במקום, הרי שלא נותק הקשר בין מעשיו של הנאשם לתוצאה עליה העיד המומחה, כי ניפוץ זכוכית הרכב הביא להקטנת נזקי השריפה עד להפעלת המתזים.

משכך אני קובעת, כי לא הוכח שהיו בהתנהלות גורמי החקירה מחדלי חקירה.

ז. הטענות לפריצות וגניבות בחניון הבניין

הנאשם סיפר בעדותו בבית המשפט, כי אפשר להיכנס לחניון מחדר המדרגות או דרך המעלית. סיפר כי "עשרות פעמים" פרצו בחניון, פעם תפס פורץ שפרץ לרכב של אישתו והוא נאלץ לירות (עמ' 67 שורות 15-17).

הנאשם, אישתו ובתו העידו, כי מדובר בחניון שאירעו בו אירועי פריצה וגניבת רכבים, וכי אף להם אירעו מקרים דומים.

אף ששלושתם העידו על כך בהרחבה וטענו שמדובר בתופעה נפוצה, הרי שלא הובאה כל ראיה, כי רכבם של עדי ההגנה או שכנים אחרים נפרץ/נגנב.

לא הובאו כל ראיות, כי ישנה תופעה של היזק לרכבים בחניון המדובר. מצופה היה שלפחות בנוגע לגניבה ופריצות ברכבים השייכים לעדי ההגנה הטענות יגובו בראיות.

לסיכום

בין הנאשם ומשפחתו למתלונן סכסוך שכנים. אין חולק, כי רכבו של המתלונן ניזוק עקב גרימת שריפה מכוונת ולא תאונה. במועד האירוע זרק הנאשם בקבוק וניפץ את שמשת הרכב האחורית של רכבו של המתלונן. הנאשם נטל ניירות, מנגל ושיירי מזון והשליכם לתוך רכבו של המתלונן, כתוצאה מכך החל הרכב לבעור בחלקו האחורי. כשנודע לנאשם מבתו על שריפת הרכב השיב "חבל שהוא לא נשרף" על המתלונן, בין רכב המתלונן לעגלה הנגררת של הנאשם נמצאו שיירי מזון ומוצגים התואמים את מה שנתפס בתוך רכבו של המתלונן ובתוך העגלה הנגררת של הנאשם.

הודאת הנאשם לצד צבר הראיות הנסיבתיות מבססות את הרשעת הנאשם בפלילים מעבר לספק סביר.

נוכח כל האמור לעיל, שוכנעתי מעל לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של חבלה במזיד ברכב.

בשולי הדברים יצוין, כי ב"כ המאשימה עמדה על פסיקת הוצאות נוכח הטרחתם לשווא של מומחים מטעם המאשימה שנקראו להעיד אף שלא הייתה מחלוקת על חוות דעת ואלה לא נחקרו אלא בנקודות שוליות שלא נגעו לגדר המחלוקת וממילא לא תקפו את חוות הדעת. ב"כ הנאשם התנגד לבקשה מאחר שיש בדבר לפגוע בזכותו של הנאשם לנהל הגנתו. ב"כ הנאשם סבר שהוצאות יש להטיל על המאשימה נוכח התנהלותה בהעברת חומרי החקירה להגנה.

אומר כבר עתה, שלא מצאתי להכריע בבקשה זו בשלב זה אלא בשלב הטיעונים לעונש.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ז, 14 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים